

Sv. Miklavž Mlinarjevega Joška.

Spisal F. Palnák.

Še teden dni poprej je molil Mlinarjev Jožek vsak večer k sv. Miklavžu. In kako je molil? Z ono vernostjo in vdanostjo, ki je z njo treba moliti, da je prošnja tudi res uslišana. Pokleknil je v sami srajčki v svoji posteljici, sklenil ročici, povzdignil oči proti nebu ter govoril:

„Preljubi sv. Miklavž! Prosim, prinesi mi takega konjička, ki se lahko nanj piska in kakor ga ima sosedov Matiček. Prosim, usliši me, preljubi sv. Miklavž! Oče naš, kateri si v nebesih . . .“

Zmolil je, in oči so se mu iskriale v zavesti, da bo njegova molitev uslišana in da sv. Miklavž gotovo ustreže njegovi želji . . .

Oj, konjiček, ki se lahko nanj piska! —

A v zadnjem trenutku se zmisli, da je nekaj pozabil: „Sv. Miklavž, pa fig in rožičev ne pozabi!“ In že je ležal odet v topli posteljici, kamor ga je spravila skrbna mamica.

Ampak konjiček! Ta mu ni dal miru. Odkar je prinesel sosedovemu Matičku oče takega konjička s sejma, je bil Joškova edina misel in želja. Zamislil se je vanj tudi zdaj . . . Kako lep je bil: živordeče pobarvan, in jezdec na njem z modro čepico in peresom na nji — kakor kak general se je držal na njem . . . Ampak kaj vse to? Zada pa se je v konjička pihnilo in: „uiiiii —“ je šlo skozi ušesa . . .

Tak je bil ta konjiček, in odkar ga je imel sosedov Matiček, ga je hotel imeti tudi Mlinarjev Jožek. Prvič, ko ga je videl, je prihitel k očetu: „Atek, atek, kupite tudi meni takega konjička, ki se lahko nanj piska!“

„Jožek, kmalu pride sv. Miklavž, bodi priden ter ga prosi, morebiti ti usliši prošnjo ter ti ga prinese.“

In tako je začel Jožek moliti k sv. Miklavžu . . . Še dva dni — in potem, juh, potem bo tudi on piskal: „uiiiii —“, da pojde skozi ušesa. — Mislil, zamislil se je Jožek, očki so se mu zaprli in zasnival je ter sanjal o sv. Miklavžu, o angelcih, ki ga spremljajo, in o konjičku, ki mu ga nesejo . . .

* * *

Prvi solnčni žarki so poljubili ledene cvetke po oknih, da so se zaiskriale v vseh mavričnih barvah ter se blesketale kot sami biseri in dijamanti . . . Lep je bil ta mraz, lep! A Mlinarjev Jožek ni gledal te krasote; ko je vzdignil težke trepalnice, je zavzdihnil globoko, se pokrižal, kakor ga je navadila mamica, potem pa hitro dvignil kodravo glavico ter se obrnil

k oknu. — Ha, tam je njegov pehar, ki ga je nastavil sv. Miklavžu; poln je: rožiči, fige, jabolka in orehi se mu smejejo nasproti . . . In na vrhu? Oj — v trenutku je bil Jožek iz posteljice, v trenutku in v sami srajčeci pri svojem peharju, iztegnil je ročico, nastavil in: „uiiii —“ je zabrlizgalo po hiši . . .

Solnce je radovedno polukalo skozi okno, kaj je danes Jošku, da je navsezgodaj pokonci in tako vesel — polukalo je in pogledalo in na smeh so se raztegnile stare gube na njegovem licu, poslalo je zlat žarek, da je objel Joška v njegovi radosti ter ga okopal v svojem zlatu . . .

Prišla je mamica. — „O mamica, uiiii —“ in zapiskal je zopet, da je šlo mamici skozi ušesa. Pa ga je oblekla, in Jožek je dejal:

„Zahvalim se ti, preljubi sv. Miklavž, da si mi prinesel konjička — vedno te bom rad imel in bom molil; pa tudi za rožiče in fige se ti zahvalim, pa za jabolka in orehe. Oče naš, kateri si v nebesih . . .“

Nato pa ga ni strpelo doma: moral je svetu oznaniti svojo srečo. Potisnil si je kučmo črez ušesa, skočil pred vežna vrata ter: „uiiii —“ je zadonelo na vas, da ja prilezel stari Sultan iz svoje kočice ter pogledal, kaj je njegovemu ljubljencu. In Jožek mu je oznanil svojo srečo. — Tekel je dalje do sosedovih, nič ni čutil mraza, ki mu je bril okolo nosu — tekel je in že na vratih zabrlizgal zopet svoj: „uiiii —“.

„Matiček, Matiček! Poglej, meni je prinesel sv. Miklavž takega konjička kot ga imaš ti! Pa še večji je, pa bolj rdeč, in mož na njem ima tudi večje pero — le poglej ga! Oj, Matiček, kako je sv. Miklavž dober!“

„Sv. Miklavž, da!“ se je odrezal paglavec, pogledal pomilovalno in nevoščljivo na Joška ter se obrnil od njega; menda je tudi pljunil po tleh . . .

Jošku pa ni skalil veselja; nasmehljaj se je blaženo in zopet je zadonelo: „uiiii —“

